Конгрес Українських Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 28 квітня 2009 року № 17 (285)

ВІДКРИТИЙ ЛИСТ

Конгресу Українських Націоналістів до Президента України Віктора Ющенка



Високодостойний пане Президенте!

Конгрес Українських Націоналістів вкрай занепокоєний складним політичним та економічним становищем в країні, діями антиукраїнських сил, спрямованими проти Української держави, її Президента Віктора Ющенка і проти українців.

Антиукраїнські сили намагаються не допустити обрання на майбутніх президентських виборах Віктора Ющенка, який твердо стоїть на позиціях побудови Української національної держави.

Українська незалежна держава і борці за її волю вшановуються Вами, пане Президенте. Інші ж високопосадовці, як у Верховній Раді, так і в уряді, займаючи угодовську прокремлівську позицію, блокують Ваші ініціативи, спрямовані на закладення підвалин могутньої Української держави, правдиве трактування історичних подій та відродження української нації.

Для української нації і Української держави неприйнятною є однобока "демократія", спрямована на паплюження видатних українців, учасників національно-визвольної боротьби, приниження української мови, культури, духовності, української історії і традицій.

Не менш загрозливим є становище в економіці і аграрному секторі.

Так звана приватизація землі та державного майна обернулася для українського народу цілковитим пограбуванням кримінально-олігархічними кланами, для яких Україна є територією для збагачення. Сьогодні ці клани, через недолугість виборчого законодавства, узурпувавши вищі щаблі влади, обмежили повноваження Президента і намагаються в чергове провести ревізію Конституції України, чим позбавлять український народ реального впливу на формування влади в державі.

Ці ж клани узурпували переважну більшість засобів масової інформації, в результаті чого події, які відбуваються в державі, висвітлюються здебільшого однобоко і неправдиво. Нехтуючи вимогами Конституції та українського законодавства, ці ЗМІ пропагують насильство, спотворюють історичні факти, насаджують "цінності", чужі для української нації.

Спровокована урядом економічна криза призвела до злиденного життя мільйонів українців. Корумпованість представників влади, правоохоронних органів та судів набули нечуваних масштабів.

Нинішній уряд та ВР не виконали своїх щедрих обіцянок перед народом, проте, при надзвичайно низькій підтримці населення, намагаються у будь-який спосіб не допустити дочасних виборів.

Шановний пане Президенте! Конгрес Українських Націоналістів підтримує Ваші ініціативи щодо проведення дочасних парламентських та президентських виборів. Без вирішення політичної кризи неможливо вирішити кризу економічну. Український народ втомився від цієї влади і має конституційне право як носій влади в Україні дати їй оцінку на виборах.

Конгрес Українських Націоналістів підтримує Ваші дії, спрямовані на побудову цивілізованої демократичної держави, встановлення правди про історичне минуле України. Зичимо Вам подальших успіхів у Вашій жертовній праці в ім'я України.

Слава Україні! Героям Слава!

Головний Провід Конгресу Українських Націоналістів

ЧИТАЦЬКА ПОШТА

Ірина МОЛЧАНОВА

Багатство й жебрацтво. Духовність і аморальність. Нині вони коливаються на терезах нашої суспільної реальності. Що переможе?

НАВІЩО МАЛОРОСАМ БІБЛІОТЕКИ?

У найбільшому районі промислового Маріуполя – Іллічівському зникають один за одним усі культурні заклади.

Чим можна пояснити, що Іллічівський район, де розташовані заводи-гіганти "Азовмаш" і завод ім. Ілліча (осереддя Партії регіонів та соціалістів), а поряд живуть, задихаючись в отруйних тих заводських димах, майже 200 тисяч працівників тих заводів, на сьогодні немає жодного кінотеатру? І навіть два вогники культури – бібліотеки – зникли минулого року. І це тоді, коли з великою помпою місто відзначило свій 230-й ювілей!

Також мова йде про закриття бібліотеки ім.Т.Шевченка (с.Гуглiно) та бібліотеки ім. Миколи Гоголя (с.Мирний). Показово, що знищуються бібліотеки, які носять прізвища саме провідників українства. Вчинок тим більш ганебний, що 2009 року світ відзначає 195-ту річницю Т.Шевченка і 200-річчя М.Гоголя! Зате досі в Маріуполі існують бібліотеки ім.Надії Крупської та батьковбивці Павлика Морозова, які ніколи не були ані письменниками, ані жителями України і залишаються тільки символами радянського тоталітаризму.

Українці Маріуполя рішуче протестують проти закриття бібліотек імені національних геніїв. Це є акт неповаги до письменників світового рівня, що негативно характеризує наше місто в цілому.

Члени міської "Просвіти", СУ, КУНу, Руху та інших партій направили відповідні звернення до редакції найбільшої в місті газети "Іллічівець" (тираж 95000 примірників) та голові Маріуполя Ю.Хотлубею.

м. Маріуполь

ПРАВДА ІСТОРІЇ

Богдан КРИМСЬКИЙ

НАЙМІЦНІШИЙ МІФ МОСКВИ?

Ще й дотепер у суспільній свідомості України не жевріють, а повноцінно живуть, повносило впливають на всі сфери буття й думки давні комуно-імперські міфи. Держава протягом 18 років незалежності нічого не робила, щоб зруйнувати ці потужні ментальні комплекси, хоча вони руйнували і руйнують Українську державу. Ця комуно-імперська ідеологія несумісна з українською нацією та її державністю, тому не буде наша державність міцною і сталою, допоки ці міфи не буде викрито на загальнонаціональному рівні. "Найпотужніший з них – це міф про "велику вітчизняну війну", про сталінську армію-"визволительку", про те, що Гітлер був абсолютним злом, а Сталін – тільки відносним.

Ще й нині можна кілька разів на рік чути, що в тому чи іншому місті України святкують чергове "визволення від німецько-фашистських загарбників". Німецькі нацисти справді були загарбниками, але чи були визволителями ті, хто ніс сталінську "свободу" з її терором НКВД, ГУЛАГом, масовим нищенням невгодних народів та соціальних станів? Нам постійно, відповідно до настанов Кремля, навіюють, що в Україну насувалась темрява із заходу та світло зі сходу. У Росії не хочуть визнати і забороняють це робити в Україні, влаштовуючи політичну істерію, що сталінський режим не був кращим від гітлерівського. Болгарський вчений, перший президент демократичної Болгарії, автор фундаментального дослідження "Фашизм" Желю Желев написав: "Якщо між фашизмом і комунізмом є якісь відмінності, то всі вони не на користь комунізмові". Подальше вивчення так званої великої вітчизняної війни як частини Другої світової може розкрити чимало неприємних для комуністів та нинішнього чекістсько-шовіністичного керівництва Російської Федерації таємниць. Ось чому в Росії готується законопроект про кримінальну відповідальність за "заперечення перемоги радянського народу" в радянсько-німецькій війні 1941–1945 рр.

Завдяки цьому законові вдасться заборонити будь-який критичний погляд на цю війну, на співпрацю Сталіна з Гітлером, на злочини радянських військовослужбовців проти мирного населення й таке інше. Не можна буде висловлювати сумніви щодо "визвольної місії" сталінського війська, хоча кого могла визволити армія рабів, що вона могла принести іншим народам, крім ГУЛАГа і тотальної влади таємної поліції? Російський філософ діаспори Георгій Федотов називав СРСР "каторжною імперією". То яка ж воля могла бути принесена її в'язнями в Європу?

Російський письменник А.Кузнецов у своєму відомому творі "Бабин яр" написав: "Священна" війна СРСР проти Гітлера була лише відчайдушною боротьбою за право сидіти не в іноземному, а в своєму власному концтаборі, плекаючи надію поширити саме його на цілий світ".

Сьогодні міф про сталінських "визволителів" залюбки використовується Кремлем, щоб вимагати "вдячності" від усіх народів Європи, щоб втручатися в їхні справи, нахабно диктуючи, де в них які пам'ятники мають стояти, а яких геть не повинно бути.

Закінчення на 3-й стор.

Дорогі читачі! Триває передплата на газету "Нація і держава" на 2009 рік. Інформація про газету міститься в Каталозі видань України на 2009 рік. Наш індекс: 09715. Передплатна ціна: 1 місяць – 3,49 грн., 3 місяці – 10,02 грн., 6 місяців – 18,74 грн. Сподіваємося на солідарність і допомогу!

Нещодавно в ґалереї КУМФ у Торонто відбулася скорботна зустріч, яку зорганізувало Об'єднання Українців "Закерзоння" для вшанування жертв масового знищення відділами польського підпілля південної Холмщини у березні 1944 року. Зійшлися не лише колишні мешканці і їхні нащадки з Холмщини і Підляшшя, а також численні українці, насамперед із Закерзоння, тобто етнічних українських земель, що під сучасну пору перебувають у межах польської держави.

ПАМ'ЯТАЙМО!

Торонто відзначило 65-ту річницю трагедії Холмщини і Підляшшя

Ярослав СТЕХ

"Бо де нема святої волі,
Не буде там добра ніколи"
(Тарас Шевченко)

Сумну імпрезу провадив Богдан Шевчик – голова ОУ "Закерзоння" в Торонто, який тепло привітав гостей та головного доповідача Юрія Гаврилюка з Підляшшя – відомого історика, письменника, громадського діяча та редактора журналу "Над Бугом і Нарвою". Зустріч розпочав молитвою за невинно убієнних холмщаків Архиєпископ УПЦ Юрій у супроводі священиків В.Макаренка і Сідорського. На зустріч прибув також о.Йосип Жила – парох УГКЦ св. Покрови в Торонто.


Промовляє Юрій ГАВРИЛЮК


Реквієм, підготовлений Анною НАЗАРОВИЧ

Юрій Гаврилюк розповів про історію тих земель, причини полонізаційно-ревіндекаційної акції, переселення та злочинні пацифікації, яких зазнало українське населення тих земель. Українці Холмщини і Підляшшя волею злої долі опинилися на краю матірної України, і з того приводу зазнали в різні періоди, а особливо в половині XX ст., нечуваних знущань і поневірянь. Падали з рук засліплених ненавистю польських шовіністів невинні українські жертви з-посеред інтеліґенції, духовенства, людей похилого віку, жінок і дітей. Намагаючись спольщити цю територію і захопити її в лоно польської держави, руйновано старовинні українські православні святині та численні культурні пам'ятки. Для зацікавленого читача варто пригадати, що цю трагедію описано в багатьох книжках, серед яких варто назвати: "Нариси історії Холмщини і Підляшшя" Є.Пастернака, "Холмщина і Підляшшя в першій половині XX ст." Ю.Макара, "Холмщина і Підляшшя історично-етнографічні дослідження" за ред. В.Бористенка, "Книга пам'яті 1944–1994" В.Процюка, "З історії Мучеників Холмщини та Підляшшя" та цілий ряд інших.

Після доповіді був представлений поетично-пісенний монтаж "Співають реквієм роки", який підготувала Анна Назарович. Крім того, присутні в ґалереї мали нагоду оглянути виставку фотографій і документів про ґеноцид українців Холмщини і Підляшшя. Була також показана виставка фотографій Ю.Гаврилюка "З мандрівок Закерзонською країною". Автор показав на ній краєвиди, церкви, цвинтарі, події і людей з усіх куточків Закерзоння.

Доля тих земель і наших співвітчизників-холмщаків – це суцільна мартирологія за національну приналежність. Цілі покоління на "святій" землі пройшли свою нелегку путь в умовах бездержавного існування нашої нації. І цю правду всі ми повинні не лише пізнати, а й переказати її іншим, бо вона не може бути забута у віках. Її треба пригадувати, систематично досліджувати, збирати матеріали, публікувати і вшановувати наших мучеників, які терпіли муки за національну і релігійну приналежність цих земель до України. Велику і корисну працю на цім полі, крім ОУ "Закерзоння" з Торонто, виконують також колишні мешканці і нащадки з тих земель, згуртовані у реґіональних товариствах в Україні. Однак найважливішу працю здійснюють свідомі холмщаки і поліщуки, котрі живуть на рідних землях і належать до Союзу Українців Підляшшя. Їм насамперед треба скласти доземний уклін за те, що захищають її й дають свідоцтво нашої віковічної присутності на цій священній землі.

Світлини Марти ІВАНИК

ВИХОВАННЯ ІСТОРІЄЮ

Світлана БАДЕРА

Відбулась Всеукраїнська молодіжна толока пам'яті Героїв Крут. У с.Пам'ятне Ніжинського району Чернігівської області на території Меморіального комплексу "Пам'яті Героїв Крут" відбулася акція "Всеукраїнська молодіжна толока пам'яті Героїв Крут". Понад 200 юнаків та дівчат з Донецької, Київської, Луганської, Полтавської, Сумської, Харківської, Чернігівської та інших областей під час акції посадили більше 2500 молодих дерев (берези, ялинки, клени) та провели поновлювальні роботи на території меморіалу. Організатори заходу – Міністерство України у справах сім'ї, молоді та спорту, Всеукраїнський молодіжний центр праці та їхні представництва в Донецькій, Київській, Луганській, Полтавській, Сумській, Харківській та Чернігівській областях.

Акція, крім екологічних цілей, також ставить за мету відродження культурної спадщини України, збереження існуючих та створення нових установ культурно-просвітницького спрямування, а також залучення молоді до соціально-корисної справи, поширення руху молодіжних трудових загонів та підвищення патріотичного виховання молоді: "Ми – те покоління, яке має збудувати нашу державу. А зможемо ми її побудувати в тому разі, якщо будемо знати і пам'ятати нашу історію", – сказав міністр України у справах сім'ї, молоді та спорту Юрій Павленко, звертаючись до молоді під час мітингу. Він також наголосив, що такі заходи сприяють єднанню української молоді зі всіх регіонів довкола історичного минулого і праці заради сьогодення та майбутнього країни. Міністр зазначив, що молодіжні трудові загони виступили з ініціативою започаткувати почесну молодіжну варту на Меморіалі "Пам'яті Героїв Крут".

БЛАЗНІ

ЕЙФОРІЯ НЕВІГЛАСТВА

Олесь ГРИБ, голова
Печерського відділення Всеукраїнського
об'єднання ветеранів (державників)

У Київському палаці ветеранів відбувся організований дирекцією палацу перегляд фільму "Тарас Бульба". Якими ж вогнями сяяли очі ветеранів радянських "охранок" та всіляких військових формувань – від КДБ до партійних пропагандистів після завершення сеансу! Нарешті вони почули слово про "русскую сілу", що так педалюється фільмом російського виробництва за участю на все готових українських акторів. Маючи знання на рівні "Краткого курсу ВКП/б/", вони і справді вважають Україну часткою Росії, навіть не здогадуючись, що назви "Русь" та "русин", "русич" належать до часів Київської Русі, що на часи гоголівського "Тараса Бульби" сучасна Росія іменувалась Московським князівством, улусом Золотої орди. Не диво, що народжена в лісах країни Моксель народів меря, весі, мордви та мороми сучасна Росія набула власної офіційної назви за часів Петра Першого. Так окраїни будь-якої імперії охоче набували найменування колишньої метрополії: після розпаду Священної римської імперії назву одного з германських племен франків прийняла сучасна Франція. З падінням Римської імперії (Рома-Рим) її окраїни охоче привласнювали собі найменування почилого в бозі суверена – колишня Дакія ("дак" – в перекладі – раб) постає як Романія – сучасна Румунія. Московське князівство набирає звання Русь – коли розпалась імперія Київської Русі. Це стає "підґрунтям" для сучасних невігласів проголошувати себе "росіянами" в українському Закарпатті, а московитам зараховувати Україну-Русь до власного Московського улусу – так її називали золотоординські хани, справжні царі Московії. Ще вчора за подібні виклади можна було б заробити статтю "КР"-контрреволюція. На сьогодні ж "історикам" від КДБ надзвичайно важко, якщо доводиться вдаватися до рятівної, як їм здається, малоросійської філософії Гоголя, котрий прагнув наближення до російського імператора в ранзі вихователя нащадка престолу, про що не без в'їдливого сарказму згадує В.Бєлінський у "Листі до Гоголя", додаючи "бестія наш брат-русскій чєловєк!". Саме цим продиктоване намагання Гоголя вкласти у передсмертні слова Бульби про протистояння ляхам під зверхністю якогось там прийдешнього віртуального російського "царя", з яким запорозьке козацтво – вже справжнім, а не міфічним – воювало аж до Полтавської битви, де воно під проводом Костя Гордієнка взялось за зброю, щоб визволити Україну від зажерливого сусіда. Сердешна запорозька козацька сірома! Вона не відала-не гадала, що терпить муки не за український народ, не за славне козацтво, а за найманця золотоординського ханства. Безумовно, зйомки фільму "Тараса Бульби" повинні були б відбуватись в Україні без малоросійських реверансів Гоголя в бік імператорського двору Миколи Першого, у якого, як зазначав О.Пушкін, було щось від Петра Першого і щось від солдатського фельдфебеля. Не випадково дирекція Київського палацу вдалася до демонстрації "Бульби" в приміщенні, де давно на державні кошти провадиться тиха проросійська, "совєтськосоюзна" пропаганда. Це та дирекція, яка відмовляється виконувати Укази Президента (обов'язкові до виконання в усій Україні!) про вшанування Героїв України, не дозволяючи виставляти у музейній кімнаті портрети Р.Шухевича, О.Гірника, В.Чорновола, не кажучи вже про Симона Петлюру, Євгена Коновальця, Миколу Міхновського. Це та дирекція, яка ховає за куліси подарований ветеранами-державниками Герб "Тризуб", виставляючи його лише на зборах "бандерівців", себто українських свідомих громадян – "ворогів" заїшлих з Московщини військових ветеранів та службовців, що прибули "до себе" в Україну на багаті хліби на місце вимерлих від голодоморів сіл і містечок. А українські суди роками не допускають до розгляду позовів проти антиконституційної діяльності адміністрації палацу. Всіх їх об'єднує страх і ненависть до імен Степана Бандери, Євгена Коновальця, Андрія Мельника. І це недаремно, бо поява в керівництві держави подібних постатей назавжди поклала б край антиукраїнській істерії, що так прагне витворити собі підтримку з помилок таких великих українських письменників, як Микола Гоголь.

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 35-02-09
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Мохналь Михайло	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Олександр Антонов	8-093-903-86-62
Луцьк	Мельник Євген	(0332) 78-07-65, 72-87-95
Львів	Пшевлоцький Микола	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Геник Володимир	(048) 765-08-17
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 23-78-55
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Чибрас Володимир	(0352) 52-56-91
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Демид Анатолій	(0382) 65-72-35
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

ГАНЬБА!



БУДЬМО ГОСПОДАРЯМИ ДЕРЖАВИ

Україною досі керують запроданці і спадкоємці окупантів

Микола САВУЛЯ

Місцева влада на Сході України соромиться говорити державною мовою. Ходимо українською землею, дихаємо повітрям, їмо українське сало, хліб, а розмовляти українською мовою не хочемо, не поважаємо корінну українську націю. За 16 років можна було б слона навчити розмовляти українською, але тільки не наших чиновників і депутатів. Закони не діють, контролю немає, ніхто ні за що не відповідає, досі позалишалися імперські назви вулиць, міст, сіл, пам'ятники на честь катів. Нічого немає національного, українського, бо всі заклади, преса, телебачення, школа, церква, спорт, Чорноморський флот і маяки залишаються російськими. Минуло 16 років, а Україною керують іноземці, манкурти та ін. До яких пір вони будуть ссати кров з нашої нації?

Верховна Рада, уряд залишаються антинародними. Зрадники тягнуться до державного корита, щоб побільше награбувати і стати мільйонерами. Розвели наркоманію, СНІД та ін. хвороби і нищать українську націю. Збільшується армія безробітних, і талановитій корінній нації України доводиться працювати за кордоном. Тепер охоронців більше, ніж робітників, головна їхня робота – охороняти кабінети чиновників.

А скільки в Україні проживає трутнів, котрі нічого не виробляють, а тільки розбазарюють мільярди гривень, п'ють, їдять, крадуть, убивають.

Розграбували, понищили Україну, віддали всі ракети, ЧМФ, ВПС, союзні заощадження Росії задарма і не вимагають ніякої компенсації. Зруйнували порти, флоти, кораблі, транспорт, автобази, будівельні комбінати, фабрики, заводи, колгоспи, ферми, лікарні, санаторії та ін. Все знищили, продали, присвоїли, стали мільйонерами. У найкращих куточках країни забрали землі задарма і побудували великі маєтки, котеджі за державні кошти. А з Криму намагаються зробити якусь московську автономію. Запаскудили українські землі кар'єрами, смітниками. Трутні не хочуть працювати на Україну, наводити порядок – і гниють смітники біля міст, сіл, в усій Україні.

Нам треба брати приклад з держав Балтії: знищити всі чужинецькі пам'ятки й назвати вулиці і міста на честь патріотів України, не допускати до влади манкуртів, котрі не володіють українською державною мовою і не є патріотами України. А хто не хоче підкоритися українській корінній нації, той може залишити Україну і забиратися геть у Росію.

Необхідно рухати на Схід України українську мову, українську пісню, національну культуру, національні звичаї – все це нести в маси, транслювати по телебаченню, радіо. Мусимо стати національними патріотами України незалежно від етнічної приналежності.

Треба ліквідувати корупцію, мафію, зупинити вбивства на замовлення, покарати винних і припинити красти. Злодії, бандити повинні сидіти у в'язницях. Чи не досить грабувати, нищити Україну?

м. Кривий Ріг

СТРАТЕГІЧНЕ ПЛАНУВАННЯ ДЛЯ УКРАЇНИ

Петро МАСЛЯК

Україна нині нагадує шматок пластиліну, з якого можна виліпити будь-що. Все залежить від бачення і волі того, хто візьметься за це. У нас на очах в державі сформувалася унікальна ситуація, мало ким усвідомлена. Її унікальність полягає в тому, що об'єктивні чинники суспільного розвитку лише продовжують розм'якшувати український "пластилін", нічого натомість не виліплюючи і не пропонуючи. Якщо процес продовжиться і далі, то нас можна буде просто "зливати" з однієї місткости до іншої. Доля вперто відмовляється "ліпити" щось з України, віддаючи це до рук майбутнього її правителя. Дуже схоже на те, що об'єктивне, даруйте за тавтологію, об'єктивно лише завжди створює умови для появи і прояву суб'єктивного, руками якого невблаганна доля і розігрує виставу "історії з географією".

Суб'єктивний чинник у нашій політиці і економіці буде невпинно зростати. До цього варто підготуватися вже зараз. Тому нині необхідно заснувати в уряді посаду віцепремєра зі стратегічних планування, прогнозування і проектів, який би з групою експертів розробляв і пропонував до втілення в життя десятки і сотні "заморожених" в Україні стратегічних проектів, залучаючи до їх реалізації інвестиції з усього світу.

Нині просто ідеальна для цього ситуація. Гроші "причаїлися", брак стратегічних проектів у світі величезний. МВФ уже вимушений виділяти сотні мільярдів доларів фактично лише на проїдання. Навіть Японія виявилася не здатною запропонувати жодного проекту, оскільки практично всі з них уже давно не лише "розморожені", а й реалізовані. В такій самій ситуації опинилися і практично всі інші високорозвинені країни світу. На власних теренах вони не можуть знайти жодного проекту, навіть "середньої руки". У них навіть дороги прокладено до кожного поля. Брак ідей і проектів такий, що європейські консолідовані банки готові виділяти (і виділяють) сотні мільйонів доларів на реконструкцію українських доріг.

У нас волею долі виникла величезна, але поки що неусвідомлена геостратегічна перевага. Величезні кошти застигли в очікуванні старту України. Хто першим почне інвестувати "розморожувані" українські стратегічні проекти, той отримає величезну перевагу. Дай, Боже, щоб у нас з'явилося розуміння того, що ми зараз маємо величезну перевагу перед іншими, навіть найрозвиненішими країнами, яка полягає в можливості стартувати на найновішому науково-технічному і технологічному рівні.

ПРАВДА ІСТОРІЇ

НАЙМІЦНІШИЙ МІФ МОСКВИ?

Цей міф потрібен Москві, щоби всіх незгодних з нею оголошувати "фашистськими колаборантами", хоча не було в XX столітті діяча, який би співпрацював із Гітлером більше, ніж Сталін. Цей міф потрібен, щоб тримати в покорі колишні частини імперії, тероризуючи за будь-які спроби віддати належне своїм борцям за державну самостійність. Якщо цей міф зазнав суттєвих утрат у країнах Центрально-Східної Європи, в Естонії, Латвії та Литві, то в Україні він дотепер залишається недоторканним. Ще ніхто з українських провідників не наважився сказати правду, що не визволення прийшло зі сходу, а новий окупант заступив місце попереднього.

Законопроект, запропонований російським міністром генералом Сергієм Шойгу про кримінальну відповідальність за "заперечення перемоги радянського народу", також спрямований на захист головного комуно-імперського міфу, про приховання ганебної правди про "визволителів", які поводилися на "визволених" ними територіях ніяк не краще, ніж вермахт. На "визволителях" – масові зґвалтування, вбивства, грабунки й т.д. І не лише в Німеччині, а в усій Європі. Наприклад, перша чорна кішка пробігла між червоною Москвою і червоним Белградом тоді, коли югославська делегація на перемовинах у Кремлі поскаржилася Сталінові на радянських солдатів і офіцерів, що зґвалтували і вбили понад 100 сербських жінок. Як згадував югославський генерал Милован Джилас, Сталін повністю виправдав насильників і вбивць. Але серби ніколи не воювали проти Росії і жодних підстав для помсти не було. Навпаки, сербів у Росії завжди рекламували як історичних союзників. Якщо так поводилися з "історичними союзниками", то що вже говорити про інших...

Законопроект генерала Шойгу, що незабаром стане законом, має назавжди затулити рота таким чесним людям, як російський художник Леонід Рабічев, який під час війни був лейтенантом, командиром взвода зв'язку і брав участь у бойових діях у Східній Пруссії, а 7 травня 2002 року, перебуваючи в госпіталі для ветеранів війни, вирішив полегшити свою душу каяттям. Ось що він розповів: "Назад в Восточную Пруссию, февраль 1945 года. Да, это было пять месяцев назад, когда войска наши в Восточной Пруссии настигли эвакуирующееся из Гольдапа, Инстербурга и других оставляемых немецкой армией городов гражданское население. На повозках и машинах, пешком старики, женщины, дети, большие патриархальные семьи медленно по всем дорогам и магистралям страны уходили на запад.

Наши танкисты, пехотинцы, артиллеристы, связисты нагнали их, чтобы освободить путь, посбрасывали в кюветы на обочинах шоссе их повозки с мебелью, саквояжами, чемоданами, лошадьми, оттеснили в сторону стариков и детей и, позабыв о долге и чести и об отступающих без боя немецких подразделениях, тысячами набросились на женщин и девочек.

Женщины, матери и их дочери лежат справа и слева вдоль шоссе, а перед каждой стоят гогочущая армада мужиков со спущенными штанами.

Обливающихся кров'ю и теряющих сознание оттаскивают в сторону, бросающихся на помощь детей расстреливают. Гогот, рычание, смех, крики и стоны. А их командиры, их майоры и полковники стоят на шоссе, кто посмеивается, а кто дирижирует – нет, скорее, регулирует. Это чтобы все их солдаты без исключения поучаствовали. Вседозволенность, безнаказанность, обезличенность и жестокая логика обезумевшей толпы. ...Я понимал, что война далеко не все спишет. А полковник, тот, что только что дирижировал, не выдерживает и сам занимает очередь, а майор отстреливает свидетелей, бьющихся в истерике детей и стариков.

...До горизонта между гор тряпья, перевернутых повозок трупы женщин, стариков, детей.

Шоссе освобождается для движения. Темнеет. Слева и справа немецкие фольварки. Получаем команду расположиться на ночлег. Это часть штаба нашей армии: командующий артиллерии, ПВО, политотдел. Мне и моему взводу управления достается фильварок в двух километрах от шоссе. Во всех комнатах трупы детей, стариков и изнасилованных и застреленных женщин. Мы так устали, что, не обращая на них внимания, ложимся на пол между ними и засыпаем".

Ніхто за ці злочини проти мирних людей не відповів, ані "визволителі", ні ті, хто ними керував. Для них місця в трибуналі Нюрнберга не знайшлося.

Ось що писав про звірства радянських військ у Східній Пруссії в жовтні 1944 року британський військовий історик Марк Гастінгс: "Навряд чи бодай один цивільний уникнув смерти від рук російських солдатів. Жінок розпинали на дверях сараїв і перекинутих возах, або, зґвалтувавши, розчавлювали танками. Їхніх дітей також по-звірячому вбивали... Дії червоноармійців не були проявами безглуздої жорстокости – то був методичний садизм, що не поступався діям самих нацистів". Таких фактів дуже багато, їх тисячі. Звісно, не всі були такими. Але ж у вермахті, та навіть СС також не всі були такими. На тлі звірств масові грабунки та мародерство "визволителів" виглядають вже як цілком безневинна справа. За твердженнями генерала Милована Джиласа, Сталін знав про те, що коїться у Східній Прусії, але не заперечував. Убивства і зґвалтування, до того ж масові, були поширеними явищами на територіях, що окупувала Червона армія.

На жаль, вже багато років уся ця правда замовчується в Україні. Офіційна влада мовчить, приховуючи ці факти. Саме тому, що влада мовчить, українців нахабно і безсоромно брешуть про "злочини" ОУН-УПА та навіть встановлюють пам'ятники "жертвам" українських патріотів.

Україна ніколи не стане справді незалежною, не контрольованою Кремлем державою, допоки на її просторах пануватиме комуно-імперський міф "великої вітчизняної війни" Іосифа Сталіна.

Богдан КРИМСЬКИЙ

Закінчення. Початок на 1-й стор.

ПАРАДОКСИ ДОБИ

НЕВІГЛАСИ НА СЛУЖБІ У ПОЛІТИЧНИХ СПЕКУЛЯНТІВ

Ігор САЄНКО

Газета Луганської обласної Ради "Известия Луганщины" №2(70) за березень 2009 року надрукувала наступне повідомлення. Текст подається мовою оригіналу:

"В 2009 году в Луганске появится памятник Екатерине II. Об этом сообщил заместитель луганского городского головы Заза Зухбая. По его словам, монумент будет установлен в сквере Дружбы народов в рамках программы по его благоустройству.

Кто станет автором монумента, пока неизвестно, но по словам Зухбая, к этой работе уже привлекли всех скульпторов Луганска. После того, как проэкты памятника будут готовы, спецкомиссия решит, кому отдать предпочтение.

На вопрос журналистов о том, не боятся ли городские власти, что из-за установления такого памятника у них могут возникнуть конфликты с представителями политических партий и организаций национального толка, Зухбая ответил, что на такого рода выступления просто не стоит обращать внимание: "Мы должны чтить свою историю, и не нужно реагировать на эти вещи".

Українці шанують свою історію. Пам'ятають вони і про небиякі "заслуги" перед Україною цариці Катерини II. Ось її здобутки: 1764 року скасовано посаду гетьмана України, 1765 року скасовані Слобідські козацькі полки, 1775 року знищене Військо Запорозьке Низове, 1782 року скасовані Гетьманські козацькі полки, а 3 травня 1783 року указом цариці Катерини II в Україні було запроваджене кріпацтво.



На теренах Луганщини часто чуємо несамовиті волання деяких осіб про те, що, мовляв, тут усе почалося від "матушкі Єкатеріни". Навіть стародавню тюркську назву річки Айдар (Біла річка) дехто пояснює таким чином. Начебто колись цариця Катерина подорожувала кудись землями Луганщини. І тут для неї зловили у річці величезну рибину. Тоді цариця у захопленні вигукнула. "Ай дар!" Отакі несусвітні дурниці верзуть запопадливі хохли і зайди. Насправді ж назва річки Айдар існувала ще за кілька сторіч до народження на світ цариці Катерини II. Адже маємо відомості про те, що 1559 року козацький гетьман Дмитро Вишневецький (Байда) разом зі своїми козаками розбив на річці Айдар татарський загін.

Що вже казати про інші факти місцевої історії, які перебріхуються безсоромно і зухвало. Так, у 1995 році місцева луганська влада врочисто святкувала двохсотріччя від часу заснування міста Луганська. Але чому ж двохсотріччя? Адже зимівник запорозьких козаків Кам'яний Брід, який дав початок місту Луганську, існував ще понад триста років тому? З часом цей зимівник перетворився на село з тією ж назвою. Село Кам'яний Брід було великим і багатолюдним, про що свідчить те, що воно від 1811 року мало навіть власний герб. 14 листопада I 795 року цариця Катерина II видала указ про заснування гарматного заводу біля села Кам'яний Брід, на протилежному березі річки Лугані. Наступного року розпочалося будівництво цього заводу, яке тривало майже 10 років. Поступово навколо заводу з'явилося селище, яке одержало назву Луганський Завод. Якщо ж казати про виникнення Луганська як міста, то це сталося лише 1882 року, коли село Кам'яний Брід і селище Луганський Завод були з'єднані між собою. Цей населений пункт названо містом Луганськом, він став центром Слов'яносербського повіту Єкатеринославської губернії.

Та повернімось до кінця XVIII сторіччя. 1783 року Російська імперія загарбала Крим, знищивши Кримське ханство. Наступним мав бути загарбаний Кавказ. 22 травня 1791 року російські війська на чолі з генералом Текелієм (він же громив й Підпільненську Січ у 1775 році) приступом здобули фортецю Анапу. Для ведення війни були потрібні гармати та боєприпаси. Возити їх з Уралу, де вони виготовлялися, було довго і дорого. Тому царський уряд вирішив збудувати гарматний завод на півдні імперії, ближче до Кавказу. Загарбницькі наміри царату щодо Кавказу були трохи пригальмовані війною з Наполеоном 1812 року. Якби не війна з французами, загарбання Кавказу відбулося б раніше. Та вже 1817 року розпочалася Кавказька війна, яка тривала аж до 1864 року. Отже, за допомогою гармат і куль до них, що були виготовлені на Луганському гарматному заводі, протягом 47 років російські війська приборкували та нищили народи Кавказу. Цим, мабуть, дехто пишається.

А чого вартий герб міста Луганська, затверджений Луганською міською радою у 1992 році! Це, власне, є відновлений герб міста часів Російської імперії, що був "височайше утверждьон" російським імператором Миколою II 22 квітня 1903 року. На ньому в горішньому кутку на блакитному щиті розташована золота літера "Є", оточена дев'ятьма шестикутними зірками. У часи Російської імперії це був герб губернського міста Єкатерінослава, і це означало приналежність міста Луганська до Єкатеринославської губернії. Зараз же, коли ця губернія вже не існує, коли місто Єкатерінослав має назву Дніпропетровськ, і, зрештою, коли сам Луганськ став обласним центром, за всіма правилами геральдики і здорового глузду колишнього герба міста Єкатеринослава на сучасному гербі міста Луганська не повинно бути. Але цей символ невігластва є, він роздруковується і малюється скрізь з єдиною метою – втовкти у голови мешканців міста те, що Луганськ був заснований не запорозькими козаками, а царицею Катериною II.

Тож яку історію шанує Заза Зухбая і йому подібні?!

м. Луганськ

МАЛОРОСІЙСТВО

СУСПІЛЬСТВО НАД ПРІРВОЮ

Микола БІЛИЙ,
політолог



У нічному потязі Львів-Київ на бокових полицях (за одним столиком) опинився поруч з молодою, стрункою, високою жінкою. Зав'язалася розмова. Вона мандрувала з Німеччини літаком до Львова, далі потягом – так значно дешевше. Киянка, дві вищих освіти, два зданих кандидатських екзамени, працює в Києві, була чотири роки одруженою, тепер одинока, без дітей, катається на вихідні дні й у відпустки до Парижа, Праги, до Мертвого моря, в Єрусалим, до німецьких міст, в Роттердам, до інших міст Європи та Азії... Фактично я взяв у коректній доброзичливій манері розширене інтерв'ю вже не в соціальній, а політично-ідеологічній площині.

Запитав, чи не з легким компактним, але дуже цінним товаром курсує вона по світу?

– Ні-ні, що Ви! Їжджу до друзів. А друзів багато скрізь, включно з Австралією; десь третина, а може й більше однокласників, однокурсників розвіялися по світу, бо ж у нас, – говорить, – була досить престижна школа, одна з кращих у Києві, те саме з однокурсниками по університету.

На моє зізнання, що я публіцист, зреагувала коротко, – мовляв, я здогадалася, – і розмова продовжувалася.

На зауваження, що вона закінчила найгіршу школу в Києві, бо в тій школі було відсутнє виховання щодо елементарних понять: Вітчизна, рідна земля, свій народ, своя країна, почуття обов'язку перед всім цим, вона не заперечила.

– В чомусь Ви маєте рацію, але в школі і університеті престиж закладу вчителями і викладачами, а за ними і батьками та учнями-студентами, визначається саме за кількістю випускників, що змогли облаштуватися в престижніших, в порівнянні з Україною, країнах світу.

– Невже жоден учитель-викладач ніколи не говорив Вам про ті речі, що я тепер?

– Ні, – говорить, – не чула такого.

– А сама не задумувалася? – запитую.

– А чого задумуватись, якщо влада взагалі не дбає про молодь. Не вирішені питання забезпечення роботою, умовами для сім'ї, облаштування дитини, більше того, народжувати страшно – при пологах можна втратити здоров'я і самій, і дитині, бо ж медицина ні к чорту...

– А де ж, – запитую, – візьметься все те, що бачите в кращих країнах Європи, якщо найздібніші, найбільш комунікабельні випускники шкіл і вишів вивчають іноземні мови і втікають з України, ніби з якоїсь чужини. Хто виправить ситуацію, – невже ті, що закінчили школу з оцінками "незадовільно"?

– Моя мета, – сказала вона, – вийти заміж за амстердамця, там найкраще. Там хочу зі своїм обранцем народити дітей, до цього готуюсь, вивчаю тамтешню мову, здійснюю поїздки в Амстердам...

– Так діти ж будуть не українці...

– Ну то й що, я буду щаслива...

Стало зрозуміло, що шалений космополітизм, відсутність будь-якого національного виховання в "найкращих" київських, і не лише київських, школах вимагає філософського осмислення. Перша, ніби й приємна, думка вскочила в голову: а може, молоді покоління торують шлях до "аморфного" космополітичного людства з виключенням можливості такого соціального явища, як війна: ніяких національних інтересів, ніякого визнання ніякої влади, окрім організаторів кращого ситого космополітичного життя і т.ін. Але згадав Гегеля, обумовлену космічними причинами різноманітність життя на Землі, багатополярність цивілізованого світу, масонські ложі, світовий уряд, золотий мільярд, омріяний третій Храм в Єрусалимі як центр світової влади і т.ін...

Але про це вже не став говорити з молодою-красивою, бо їй напевне не повезло з учителями-вихователями, зате посилаю цю казусну записку І.Вакарчуку – міністру освіти і науки України, його попередникам і наступникам, всім педагогам з єдиним запитанням: "Кому служите?!" Посилаю також до редакцій газет, щоб читало суспільство та чиновники з Академії педагогічних наук (судячи зі стану виховної роботи в "кращих" школах, в Академії скупчилися недолугі чиновники, а не сухомлинські і ващенки).

Якби ж молода поросль, що втікає з рідної країни, ніби з чужини, поверталася з європейським досвідом до свого народу та служила йому... Суспільство, розділене прірвою на владних кримінальних грабіжників і ожебрачений ними народ, виглядає для молоді безперспективною чужиною... Цим деморалізована, вона не гартує дух, не йде в народ, не готує зброю, а утікає кудись... Тобто, загальний занепад моралі... Таке двополярне суспільство (чужомовні і чужі олігархи кримінального ґатунку – ожебрачене українство в Україні!) вагітне кривавим буревієм. Справжні Провідники нашої української нації бачили перспективу державної України в національному солідаризмі за відданого українській національній ідеї владного Проводу біля керма держави. Порушував це питання у статті "Обережно, провокація!" ("Дзвін Севастополя", №11–12, грудень 2000 р.). Виступив у ній з критичними зауваженнями до опусу "Україна: альтернативи поступу. Критика історичного досвіду", підготовленого, як зашморг на шию українській нації, Д.Табачником, В.Кременем, В.Ткаченком (три владних доктори наук) з їхнім гаслом "Україна для всіх". Вважаю, що Міністерство освіти і науки має запропонувати і підготувати по суті порушеної проблеми спеціальне засідання Ради національної безпеки і оборони з метою здійснення невідкладних заходів щодо проблеми виховання підростаючих поколінь українців.

РЕЗОНАНС

СТЕРЕЖИСЬ ПІДРОБОК

Живі люди – зайва морока для псевдонаціоналізму

Сергій АЙБАБІН

Цікава своєю наївною відвертістю стаття з'явилася на шпальтах однієї з газет, що позиціонує себе як націоналістична. Її автор – такий собі Андрій Левус, а назва – "Зупинити рейдерську атаку на націоналізм". Починається допис реченням: "В Україні націоналізм намагаються приватизувати то яскраві вождики..." Наслідком приватизації є неможливість користуватися без дозволу приватизатора тим чи іншим об'єктом. Як можна приватизувати ідею, ідеологію, політичний чи інший духовний напрямок? Особисто я, ні в кого не питаючи дозволу, називаю себе українським націоналістом. Вивчаю, розповсюджую ідеї Міхновського, Донцова, Сціборського, Ленкавського, Бандери тощо. Звісно, це накладає на мене певні обов'язки, але зовсім не зобов'язує інших поділяти мої думки.

Іще одне твердження: "Націоналізм – це явище понадпартійне". Сказати так – це все одно, що влучити пальцем у небо. Особисто я і є безпартійний націоналіст, яким був і Дмитро Донцов. "Його неможливо виміряти рейтингами й описати звичними політологічними категоріями". Популярність будь-якої ідеї та її носіїв легко вимірюється в демократичному суспільстві відповідними інституціями й установами у вигляді рейтингів. Краще почитайте праці вищезгаданих ідеологів українського націоналізму і переконаєтеся, що розумієте їх лише тому, що роботи написані переважно "звичними політологічними категоріями".

Націоналізм переважно потребує голосного афішування і реклами, для чого, наприклад, і виходять газети націоналістичного спрямування. Саме інформаторська обмеженість порівняно з ворожими та гедоністськими ідеологіями, бідність засобів популяризації українського націоналізму відкидає справжні патріотичні сили на маргінеси.

Цитую Левуса: "Час значків, смолоскипів, походів, камуфляжів і чорних сорочок минув." А кому їх носити? Хто буде організовувати походи, майструвати смолоскипи? Людей в організаціях все менше, принаймні, у Запоріжжі, а вбогі залишки громад бояться не те що зі смолоскипом, а зі значком на вулицю вийти.

Христос казав апостолам: "Ви – світло для світу". Хіба ставлять запалену свічку під ліжко чи під посудину? Ні, її тримають на висоті. Заповітна мрія автора: "У XXI столітті йому (націоналістові) швидше знадобиться відмінна освіта та успішний соціальний статус, щоб ефективніше захищати націю." Та ні! Не до нації буде такому "націоналістові". Йому потрібен офіс з вікнами на Хрещатик, з кондиціонерами, комп'ютерами, секретарками, лімузином, пожиттєвим депутатським мандатом і... виходити на трибуну ВР з телетрансляцією на весь світ у такому костюмі, що навіть пролетар здогадується, що то "від найкращих кутюр'є". І ти захищаєш НАЦІЮ? Захищаєш свою ДЕРЖАВУ? Не дивно, що не всі українці визнають державу подібного штибу своєю.

Націоналізм Левуса явно не потребує "мілітаристської бравади, надмірного пафосу та екзальтації". Його потребує націоналізм Донцова, підпільників ОУН та бійців УПА. Так творили Петро Полтава і Ніл Хасевич.

Молодий чоловік Андрій Левус пише: "Націоналізм – це не політична гра, як це подають шулери від партій і партійок, а важка і рутинна праця"... Я, наприклад, знаю, як важко було у Запоріжжі 1989 року організувати УГС, мати більше сотні бійців, збирати багатотисячні мітинги, перекривати рух на проспекті, піднімати, відбиваючись від міліціянтів, синьо-жовтий прапор, відбувати арешти й відсидки, таємно друкувати і розповсюджувати газету, боротися з КДБ та програвати охлократії... Зі статті Левуса я довідався, чого не варто робити, а що ж конкретно є важким і рутинним – незрозуміло. І якщо займатися рутиною, то хто ж тоді матиме "успішний соціальний статус"? І продовжу перервану цитату: "праця..., яка, втім, століттями дає свої плоди. І найкращий з них – сам факт існування української нації". Вражає. Це все одно, що стверджувати, ніби метали існують завдяки металургії, а не навпаки. Щоб поставити крапку в питанні, що є причиною, а що наслідком, що первісне – Нація чи Націоналізм – звернуся до "Загальних означень" 1 Конгресу ОУН 1929 року: "Український націоналізм є духовим і політичним рухом, що зродився з внутрішньої природи української нації в часі її зусильної боротьби за підстави й цілі творчого буття".

м.Запоріжжя

БАГАТСТВО НАЦІЇ – ЇЇ ГЕРОЇ

Плачі й нарікання на "воріженьків" не дали свободи ще нікому

Валентин КОЛЯДИНСЬКИЙ

Не можна не погодитись з п. Андрієм Левусом (ст. "Зупинити рейдерську атаку на націоналізм", від 24.03.09 р.).

Дивуватись не варто. Дивно було б, якби було навпаки. Але на ворога не ображаються. Його просто треба бити: фахово, системно, постійно. Не забуваючи, що наші втрати – це прибутки, досягнення противника. Загарбують чужі землі й поневолюють народи не для того, щоб ці землі й народи облагодіяти, а для грабування й нищення, свого посилення й збагачення. Нація, яка підтримує такі дії своєї влади, теж відповідальна за злочини колонізаторів. А на долю поневолених дістається відсталість в усьому. І, перш за все, відсталість щодо рівня національної самосвідомості, а відтак і консолідації всієї нації. І, насамперед, її інтелігенції (національно-свідомих фахівців).



Поневолювачі дуже добре розуміють роль національного світогляду, піднесення національної самосвідомости та національно свідомих представників поневоленої нації, й тому завжди й скрізь робили все можливе, щоб не допустити створення потужної національної світоглядної системи, яка б, поширюючись, виховувала, надихала й підносила поневолену націю, стимулювала посилення національно-визвольної боротьби. Історичний досвід свідчить, що там, де відсутній потужний національний світогляд, ні про яку перемогу національно-визвольного руху мови не може бути. Там, де національну ідею (а це – якщо дуже стисло висловити – безсмертність нації) підмінюють, часто використовуючи національну (навіть націоналістичну) фразеологію, на те, щоб здобути собі якісь вигоди (перш за все, матеріальні), поразка національно-визвольного руху забезпечена...

Необхідно постійно пам'ятати "Без Украины не может быть России" – від Петра І й по сьогодні (див. кн. П.Штепи "Московство") й робити з цього практичні висновки.

З 1991 року минуло досить часу, щоб зробити певні висновки. Всемогутній час, всіх перевіряючи й випробовуючи, все ставить на належні місця. Залишається лише назвати все своїми іменами, давши тим самим лад у голові, від чого, як відомо, залежить лад у житті. Безлад у наших головах і в житті потрібен нашим ворогам та злодіям.

Отже, при владі (вже цього ніхто не може заперечувати!) залишилась агентура колонізаторів – "п'ята колона" (її склад відомий). Є держава Україна, але вона не українська. Таким чином, український національно-визвольний рух не переміг (та об'єктивно і не міг тоді перемогти). Справжні українські націоналісти не при владі. Перемога українського національно-визвольного руху, який треба по-справжньому організувати, ще попереду. Звичайно, вороги роблять усе можливе (і не без успіху, що їх і надихає!), щоб не допустити виникнення (виховання) справжньої української самодостатньої нації, яка має: свою потужну самодостатню світоглядну систему – духовний хребет нації, струнку й ефективну систему національного виховання, систему національної ідентифікації (бо хто себе з якою нацією ототожнює, той ту націю й захищає); свою національну потужну справжню духовну еліту та справжню національну (національно свідомих та активних фахівців) – природного вихователя й провідника нації, адже консолідація нації починається з консолідації саме національної інтелігенції; потужного середнього класу – соціального хребта нації; наявності широкої й глибокої структуризації на захист та розвиток всіх частин і сфер нації.

Критерій оцінки діяльності – реальний стан нації. Єдиний справжній орієнтир – добро нації.

Поняття нації має такі складові (саме в цих напрямках і триває антиукраїнська діяльність):

– духовно-моральний, світоглядний,
– політичний (рівень консолідації й активности),
– економічний,
– соціально-економічний,
– фізико-демографічний,
– культурно-освітній,
– рівень обороноздатності,
– міжнародний рівень.

Якщо порівняти рівень сучасної України з рівнем України 1991 року, то досягнення антиукраїнських сил за сучасного стану українських національних сил (за мовчазної згоди байдужої до долі української нації світової більшости), дійсно, не можуть не надихати ворогів української нації на посилення своїх.

Проти української нації триває війна на повне її знищення. Різниця між частинами антиукраїнських сил полягає в тому, що, залежно від активности й сили захисників української нації, одна частина хоче швидко й радикально (для цього можна спровокувати неорганізовані виступи людей) стати на дорогу остаточного знищення української нації, а інша частина антиукраїнських сил намагається досягти того самого, лише більш замаскованим і тривалішим методом – "демоліберальним". А війна, – за давньокитайським стратегом Сунь Цзи, – це шлях обману. Шлях дезорієнтації, перевернутих понять, нав'язування вигідних ворогу стереотипів. Древні казали: "Не воюй довго з ворогом, бо навчиш його воювати". За минулі 18 років час уже хоча б почати вчитись воювати по-справжньому. Перш за все, на ідеологічному, виховному фронті, на якому майже безроздільно панують антиукраїнські сили, яким фактично допомагають байдужі до всього, крім власної кишені та шлунку, діячі-угодовці. Навіть графи в паспорті та свідоцтві про народження вже немає. А в офіційних документах та виступах "якось забувається" про титульну українську націю, її підмінюють словом "український народ, що складається з росіян, українців, євреїв та ін.", придушують якусь "українську політичну націю" (повна подібність до "українського народу"). При цьому закон про державну мову вперто саботується. А на розвиток всього українського усі 18 років хронічно "не вистачає коштів". Якщо в нас набере сил потужний український національно-визвольний рух, який вирве ініціативу з рук наших противників, тоді до влади прийдуть справжні захисники нації. Вся попередня історія людства (й особливо українська історія) доводить, що саме рівень високої духовности є визначальним щодо рівня й темпів розвитку людських спільнот. Суть сучасного процесу (і це особливо яскраво видно на прикладі сучасної України) – це боротьба з пануючим хамством, що замасковане демоліберальною фразеологією. Українській досвід переконливо свідчить, що в умовах низької національної самосвідомости демократія перетворюється в охлократію (владу натовпу), що веде до панування плутократії (влади багатства, грошей). Демоліберальна балаканина в умовах споживацького суспільства – це троянський кінь денаціоналізації, збідніння, глобалізації. Там, де високе, святе, духовне підмінюється шлунком, грішми, хамством, – про консолідацію нації говорити зайве. Бути реалістом – значить враховувати особливості нашого часу, особливості України та української нації, рахуватися з тим, як виховують свої народи, в першу чергу молодь, керівники інших націй. Або українська нація зміниться й стане справжньою здоровою самодостатньою нацією, або вона зникне. Віра перевіряється конкретними справами. А плачі й нарікання на "воріженьків" не дали свободи ще нікому. Багатство нації – це її герої.

ІСТОРІЯ І СУЧАСНІСТЬ

А ВСІЄЇ ПРАВДИ ТАК І НЕ СКАЗАЛИ



Василь ЗАЄЦЬ

Прикриваючись фальшивим гаслом "дружби народів", московський імперіалізм упродовж століть послідовно і наполегливо проводив політику геноциду українського народу. Ще в XII столітті князь Андрій Боголюбський, погромивши Київ, навіть ікони з наших храмів покрав, чого згодом не робив навіть хан Батий. Тож на початку XIX століття північно-східним сатрапам уже здавалося, що української нації справді "не было, нет и быть не может".

Цей міф розвіяли революції 1905 і 1917 років. Постала Українська Народна Республіка, захисники якої кілька років героїчно боролися проти посланих Леніним орд головорізів та мародерів. Ледве утримавши годувальницю імперії в своїх лабетах, "геніальний вождь світового пролетаріату" завдав "братньому" народові тяжкого удару голодомором 1921–1922 років. Поклявшись учителю "не звернути з дороги", каннібал Сталін у 1932–1933 роках організував на родючій нашій землі голодомор, якого ніколи не знала світова історія. Тоді щодня вмирало по 25 тисяч українських селян. Діти, які, рятуючись від смерті, пробували зібрати на полі якийсь колосок, убивали на місці "злочину". Старших судили на підставі закону про сім колосків. Не карали хіба що за зерно, вирите із ховрашиних нірок. Біженців, які сподівалися знайти шматок хліба в містах, кидали до в'язниць. На кордоні стояли частини червоної армії, які не пускали конаючих людей у сусідні російські області, де населення спокійненько їло хліб, вирощений нашими хліборобами. Іноді втікачам з України щастило прорватися на територію сусідніх європейських держав. Але почуту з їхніх вуст правду світ замовчував, не бажаючи псувати стосунки з Москвою – вигідним торговельним партнером.

Світову змову мовчанки прорвала Організація Українських Націоналістів. Третього червня 1933 року у Берліні на Конференції Проводу Українських Націоналістів було прийнято постанову про атентат на московського консула у Львові як акт протесту проти голодомору в Україні. На завдання Степан Бандера послав двадцятилітнього селянського сина з Львівщини, члена ОУН Миколу Лемика, який 22 жовтня, прибувши в радянське консульство у Львові, вбив там високопоставленого, посланого самим Сталіним урядовця Майлова, після чого добровільно здався польській поліції. На судовому процесі, що відбувся у Львові 30 жовтня 1933 року, українець на весь світ заявив протест проти лютої московської розправи над його народом. І коли в 1946–1947 роках Москва спробувала задушити нас новим голодом, вона вже не змогла добитися бажаного їй ефекту: на заваді стала виплекана Організацією Українських Націоналістів Українська Повстанська Армія, яка нещадно нищила імперську адміністрацію, що прагнула загнати селян Західної України до сталінських колгоспів. Захищений чотами, сотнями та куренями УПА, хлібороб, працюючи на власній землі, і сам не голодував, і міг поділитися хлібом та картоплею з братами-східняками, які в голодні роки масово їздили за продуктами в Західну Україну.

Впродовж десятиліть українські діти, дізнаючись про трагедію голодомору від матерів та бабусь, спершу дивувалися: чому про це згадують дуже рідко, та й то пошепки? Жодним словом не обмовилися про голодомор учителі, про нього не писали ні шкільні, ні інститутські підручники історії. Небезпечну тему обминали науковці, письменники, поети, художники, композитори.

Лише в незалежній Україні перестало тяжіти над нами навісне табу, з'явилися публікації в пресі, радіо- і телепередачі, книги, картини, музичні твори, присвячені пам'яті жертв голодомору. Болісній темі присвятили свої праці деякі іноземні дослідники. В Україні з'явилися відповідні пам'ятні знаки. 26 листопада було оголошене Днем пам'яті жертв голодоморів і політичних репресій. Народилася ідея спорудження меморіалу, який би не лише увічнив пам'ять про наших великомучеників, а й став вагомим чинником відродження національної пам'яті. На жаль, кравчуківсько-кучмівський режим всіляко гальмував процес всенародного визнання історичної правди. Навіть те, що багато країн світу офіційно постановили вважати голодомор актом геноциду проти українського народу, не змінило антинародної позиції маріонеток на словах демократичної, а на ділі імперіалістичної Москви. Вона й не збирається засуджувати сталінський геноцид, оскільки він був не примхою кремлівського каннібала, а стержнем російської національної ідеї, яку не перестають виношувати всі московські шовіністи, як ті, що є господарями кремлівських кабінетів, так і ті, що є нащадками росіян, переселених у спустошені голодомором українські села.

Лише перемога Помаранчевої революції докорінно змінила ситуацію. Вперше за роки незалежності в День пам'яті жертв голодоморів і політичних репресій в усій країні почали відбуватися масові траурні заходи.

Нам потрібна правда про голодомор. Східна Україна спромоглася тільки на нещадно розстрілювані московським військом голодні бунти, бо за десять років перед тим в боях з Московією поліг цвіт нації, сотні отаманів, здатних повести за собою армію повсталого народу. Але ж існувала ще й Західна Україна, де вже героїчно діяли нові отамани – майбутні провідники УПА.

Подвиг Миколи Лемика сколихнув світову українську громадськість. Але про це жодним словом не згадали ті, хто заявляв, що настала пора сказати всю правду.

Один науковець, звернувши увагу на те, що в 1946–1947 роках померло значно менше голодуючих, ніж у 1932–1933 роках, "пояснив" це тим, що, мовляв, українці вже "звикли до голодування". Плести такі нісенітниці вченого мужа змусило небажання згадати хоч кількома вдячними словами УПА, героїчна боротьба якої врятувала життя мільйонів українців.

Нагромадивши біля страшних могил "великих слов велику силу, та й більш нічого", велемовні поминальники і не спробували навіть з'ясувати, як сталося, що багато отаманів героїчно полягли в нерівній боротьбі з лютим ворогом, а на політі їхньою кров'ю лани вийшли мільйони дужих українських хліборобів, щоб вирощувати урожай, що їх таж Москва не тільки жадібно поїдала, а ще й вивозила за кордон. Пояснювати цей парадокс наші "правдолюби не беруться, бо тоді доведеться сказати всю правду. А вона полягає в тому, що винуватцями трагедії нашого народу стало москвофільство Грушевського, Винниченка та їм подібних "лідерів" УНР. Це вони, заразивши народ москвофільством, розпорошили велику військову потугу нашого народу, звели нанівець героїчний змаг головного отамана Симона Петлюри та багатьох інших батьків-отаманів. Політична бездарність уенерівського керівництва, за що таку дорогу ціну заплатила вся нація, тяжким тягарем лягла на душі покоління, яке, переживши пекучий біль поразки національно-визвольних змагань 1917–1922 років, стала перед неминучим питанням: чому так сталося? І відповідь була знайдена: для того, щоб перемогти Москву, треба рішуче і назавжди відмежуватися від її культури, моралі, від усіх її заповітів і світочів. Чому вчили нас Микола Міхновський і Дмитро Донцов, на цих фундаментальних засадах постала ОУН, а згодом УПА. Ці ж засади мали стати і підвалинами відродженої Української держави. Але так не сталося, бо владу в Україні захопили зрадники-москвофіли, які поспішили поставити пам'ятники москвофілам Драгомановим, Грушевським, Винниченкам, нічого не зробивши для подібного вшанування Симона Петлюри, Євгена Коновальця, Степана Бандери, Романа Шухевича, багатьох інших ідеологів та практиків українського націоналізму, командирів та рядових бійців армії героїв УПА.

Ні, не замовчувати ОУН-УПА маємо сьогодні, а навпаки, виховувати весь наш народ на традиціях українського націоналізму, бо тільки ці животворні традиції здатні зробити наш народ непереможним.

ЗВИТЯГА

65 РОКІВ ПАМ'ЯТИ

Якраз до 1 травня – дня солідарности всіх трудящих – 65 років тому тоді ще генерал-лейтенант Георгій Жуков віддав наказ 35-тисячному угрупованню Внутрішніх військ НКВС вкупі з фронтовими частинами Червоної армії, підсиленими авіацією, артилерією, танками й навіть бронепотягом, "ліквідувати угруповання банд українсько-німецьких націоналістів у кременецьких лісах". Цей бій увійшов в новітню історію України як найбільший за всю історію Другої світової війни й отримав назву "бій під Гурбами"...

Сергій МІНІЧ

Колега Жукова – видатний російський маршал Суворов – також топив народне повстання Омеляна Пугачова власне в народній крові. У Росії це "добра" традиція: довести до зубожіння й навіть людоїдства цілий нарід, а потім успішно топити в крові його повстання проти умов нелюдського існування. Так і в 20-х числах 1944 року в лісах на кордоні Рівненської та Тернопільської областей більшовики планомірно винищували південне з'єднання УПА-Північ під кодовою назвою "Богун". Тоді в "Гурбенський мішок" потрапили майже п'ять тисяч повстанців, дві тисячі з яких не мали зброї взагалі, оскільки їх щойно мобілізували до Української Повстанської Армії.

І розгорівся кривавий триденний бій напівозброєних українських повстанців із величезною каральною машиною імперського СРСР. Повстанці вистояли, знищили близько семи сотень червонопогонників і їхніх підпихувачів – радянських партизанів. Аби приховати величину жертв під час бою, радянська сторона звітувала про десятки вбитих і поранених, тихцем поночі закопуючи сотні "безвісти зниклих" червоноармійців і ввешників на цвинтарях Здолбунівського, Мізоцького, Острозького районів і Рівного. Усі вони повинні були значитися як "загиблі під час визволення від німецько-фашистських загарбників".

Щоправда, спартанська звитяга бійців УПА теж мала "криваву ознаку" – близько 300 озброєних бійців УПА загинули в бою, близько дев'ятисот беззбройних – залишилися в гурбенських ровах та яругах, приблизно 400 неозброєних дядьків та юнаків опинилися в тюрмах і КПЗ Південної Рівненщини та Північного Тернопілля. Стрімкий прорив повстанців із кільця оточення під Гурбами відбувся в бік села Буща, а далі понад три тисячі повстанців переформувалися в три похідні групи й рушили на Північ і Південь – боями встановлювати Українську Державність. Майже 100 тяжкопоранених упівців разом із медсестрами з польового шпиталю були по-звірячому замордовані червонопогонниками: удар в живіт багнетом – і людина вмирає в жахливих муках...

65 років минає від тих трагічних і героїчних часів. На Гурби з'їхалися патріоти з Рівненщини, Тернопілля, навіть зі Сходу й діаспори, аби відзначити криваві жнива утвердження тоталітарного режиму Москви на українських землях.

Рівненська обласна організація Всеукраїнського Братства ОУН-УПА ім. Романа Шухевича підготувала до ювілейної дати спеціальну відзнаку – "Гурбенський щит", виготовивши п'ятдесят примірників власним коштом. Новенька уніформа вояка УПА була на дубенчанах, але найцікавіше – набір поштівок зі старовинними та сучасними світлинами командирів і учасників бою, подіями новітнього часу тощо. Найбільш емоційним акордом відзначення 65-ї річниці бою під Гурбами стало вручення пам'ятної відзнаки шістьом живим учасникам бою та родинам тих, хто загинув чи відійшов у вічність нещодавно. Ще двоє з них – чотовий УПА "Петелька" (Олексій Колесов) і чотовий командир "Нечай" (Іван Лук'янчук) – були у списках живих у січні 2009-го. Їх не стало два місяці тому. Пам'ятаймо їх, вони цього заслуговують...

СТОРІНКИ ІСТОРІЇ

ВЕЛИКИЙ БУДІВНИЧИЙ

Історична записка з приводу анафеми на гетьмана Івана Мазепу

Митрополит ДИМИТРІЙ (РУДЮК)

Про це ж саме ще більш докладно свідчить "Лизогубівський літопис": "Військо заюшеное, а паче рядовые солдаты, понапившееся (понеже везде изобилие было всякого напою) кололи людей и рубали, а для того боячися прочие скрытых містах сідели, а когда огонь обойшел весь город, и скрыты пострадали; мало еднак от огня спаслося и только одна хатка, под самою стіною вала от запада стоячая уцілела не якогось старушка; церков же в замку деревяная сгоріла, в городі Тройцы Святой каменная верхами и работою внутрь огоріла".

Ця зловтішна оргія супроводжувалася небаченими звірствами. Князь Олександр Меншиков прив'язав до дощок трупи козацької старшини і пустив по річці Сейму, щоб вони подали вістку іншим про погибель Батурина.

Батуринська різня яскраво викарбувалась у народній пам'яті. В одній старовинній думі читаємо:

А в городі у Батурині
Мужиків да жінок
У пень сікли да рубали,
Церкви палили, святості да
Ікони під ноги топтали.

Наситившись людською кров'ю, Меншиков віддав місто на грабунок. П'яні солдати кинулись насамперед оббирати собори, у яких було без ліку золотого начиння. Добрались навіть до золочених бань. Тут таки дійсно для "православних царських воїнів" було що обчищати. Адже в самій гетьманській столиці та у її передмісті височіли прекрасні храми: Троїцький, Миколаївський, Покровський, Воскресенський та Введенський. "Православний князь" Меншиков усе це пограбував дощенту, а "зрадник" гетьман Мазепа, свого часу, на все це жертвував величезні кошти й робив чималі видатки. "Тіла побитих християн та немовлят кинуто на вулицях і поза містом "і не бі погребаяй їх!" Меншиков, будучи чуждим людяності й поспішаючи з відступом, полишив їх на поталу птицям небесним і звірам земним, а сам, обтяжений незліченними коштовностями та скарбами міськими й національними і забравши з арсеналу 315 гармат, одійшов від міста і, переходячи околиці міські, палив і руйнував усе, що траплялося йому на дорозі, обертаючи житла народні на пустелю". Так пише автор "Історії Русів".

Французький посол у Росії з жахом доповідав до Парижу: "Україна залита кров'ю, зруйнована грабунками і являє скрізь страшну картину варварства переможців".

Влучно охарактеризував князя Меншикова Костянтин Валишевський: "Адміністративні здібності Меншикова служили йому головним чином для того, щоб розбагатіти. Він майже увесь час нахабно безкарно крав".

А ось як на це злодіяння зреагував цар Петро I. У своєму листі до Меншикова з Воронежа 2 листопада 1708 року він написав: "Сего маменту получил я ваше зело радостное писание, за которое вам зело благодарни, паче же Бог мздовоздаятель будет вам".

7 листопада 1708 року гетьман на власні очі побачив наслідки московського погрому своєї столиці. Картина кривавого попелища вразила його. Як пише "Чернігівський літопис", "ревно плакал по Батурину Мазепа", спостерігаючи, скільки "крови людской в місті і на перемістью было полно калюжами".

За оцінками археологів та істориків, у Батурині російські війська вирізали від 8 до 10 тисяч населення. Гетьманська столиця лежала в руїнах і попелищі.

Правда про так звану "анафему" на українського гетьмана Івана Мазепу

Так звана "церемонія" позбавлення Івана Мазепи гетьманства, а відтак проголошення йому анафеми, відбулося через декілька днів після кривавої розправи над Батурином у листопаді 1708 року. Меншиковсько-петровський акт про позбавлення гетьманства Івана Мазепи історики назвали театральною виставою. На майдан у Глухові скликали місцевий люд, старшину. Перед усіма поставили ляльку, яка нагадувала гетьмана Мазепу, та вчинили над нею глум. Українського гетьмана було позбавлено жалуваних грамот та найвищої нагороди – ордена святого апостола Андрія Первозваного. Потім ляльку повісили на шибениці. Герб ясновельможного пана гетьмана було розірвано і потоптано, а шаблю переломив кат. Після цього у церкві Святої Тройці відбулася Літургія. Потім усі, що стояли на площі, приступили до виборів нового гетьмана. Натовп став вигукувати ім'я Івана Скоропадського. Але новий кандидат на гетьмана почав відмовлятися від булави на користь Павла Полуботка. Напевне, причини такої відмови крилися в тому, що Скоропадський не хотів ставати гетьманом у обставинах, коли існував діючий гетьман – Іван Мазепа. Але козацька старшина наполягала на своєму, і новообраний гетьман Іван Скоропадський прийняв усі регалії та символи української влади та виголосив у храмі клятву: "К измене не склонятся, но во всем его царскому величеству... доносить и весь малороссийский народ от того и от всяких шалостей удерживать". Скоропадський був обраний на догоду цареві Петру I, який, за словом Рігельмана, відгукнувся про альтернативного кандидата в гетьмани – Павла Полуботка, так: "Він занадто хитрий і може зрівнятися з Мазепою".



Визвольний виступ гетьмана Івана Мазепи налякав Петра I. Хоча дух Мазепи намагалися придушити всілякими розправами й катуваннями, цього було недостатньо. Потрібно було щось вчинити таке, що надовго запам'яталося і найболючіше зранило б серця прихильників Мазепи. І таку мерзоту було придумано – акт відлучення Мазепи і його однодумців від Церкви. Як тут не згадати слова святителя Іоана Золотоустого, який також свого часу, будучи не просто ієрархом Церкви, а патріархом Константинопольським і великим подвижником, сам терпів ганьбу з боку побратимів через подібне відлучення: "Тепер же, пропонуючи вам цю бесіду про прокляття і показуючи важливість цього зла, яке вважають незначним, я через це закрию неприборкані уста і відкрию вам хворобу тих, які застосовують прокляття, коли заманеться... Але хто ти, що присвоюєш собі таку владу і велику силу?... Ті, що зловживають повеліннями Господніми і піддають людину церковній анафемі, привласнюючи собі достоїнства Сина Божого, накладають на себе повну загибель".

Підступність акту накладання анафеми на гетьмана Івана Мазепу полягала в тому, що Петро I робив це руками українців, і не просто українців, а найближчих духовних сподвижників, ба й навіть побратимів ясновельможного гетьмана. Це було зроблено руками українських ієрархів. У своїй праці "Анатема на Мазепу давно відмінена. Історико-канонічний нарис" митрополит Іларіон Огієнко звертає увагу на один свій життєвий спомин, який яскраво підтверджує всю підступність таких Петрових дій: "У Києві під час Української влади (1917–19) часто говорилося на тему колишньої анатеми на гетьмана Мазепу. Мені в очі сказав один професор Київської духовної академії, росіянин: "Ми, росіяни, своїх рук не докладали на сумну Мазепину справу – усе зробили ви самі, українці".

Ще 27–29 жовтня 1708 року цар Петро послав укази митрополитові Київському і церковним ієрархам, в яких велів прибути їм до Глухова. Київський митрополит Йоасаф Кроковський був силоміць доставлений туди у супроводі царських опричників. Крім нього до Глухова 10–11 листопада, теж силоміць, привезли Чернігівського архиєпископа Іоана Максимовича, Переяславського єпископа Захарія Корниловича та інше сановите духовенство. Їхнє прибуття до нової гетьманської столиці припадало на час страти української старшини, яка потрапила до полону в Батурині. Серед страчених були й церковні люди, клірики, яких правдиво можна зарахувати до мучеників. Про це повідомляє "Лизогубівський літопис": "Також Филипу, реенту певчих, в Батурине взятому, утято голову в Глухове и на спицах железных на глаголях на площади в самом городи затькнено". Так чинили хіба що язичники в часи жорстоких гонінь на християн перших віків.

31 жовтня 1708 року Петро I надіслав листа до патріаршого місцеблюстителя, митрополита Рязанського Стефана Яворського, з наказом: "Того ради позвольте онаго за такое его дело публично в соборной церкви проклятию предать". Усі сподівання Петро I покладав і на Київського митрополита Йоасафа Кроковського, але останній не підписав акту вибору нового гетьмана і не очолив чин анафематствування. Митрополитові це згадають у 1718 році й будуть звинувачувати його у підтримці антипетровської змови, яку очолив царевич Олексій. При загадкових обставинах митрополит раптово помре у в'язниці Архангельського монастиря.

Саме анафемування гетьмана Івана Мазепи відбувалося 12 листопада 1708 року в Троїцькій соборній церкві Глухова. Історик Микола Костомаров у своїй розвідці про гетьмана Мазепу стверджує, що це був "Обряд проклятия Мазепы, сочиненный, вероятно, самим Петром". "Царі, приймаючи участь у виданні законоположень про відлучення, – писав протоієрей Костянтин Нікольський, – мали інколи вплив і на самий зміст чину Православ'я, в якому виголошувалось відлучення".

У таких справах, як відомо, цар Петро був майстром. Він любив поглузувати не тільки з нижчого духовенства, а й з високих церковних ієрархів. Так розповідає про це російський історик Церкви Антон Карташов у своїй капітальній праці "История Русской Церкви": "Выраставший Петр, как подобает русскому богатырю-дикарю, развертывал свои забавы до злой безмерности. Грубое издевательство над старорусским бытом не щадило включенной в него церкви. Отменены были парады, шествия на осляти и держания царя за повод, церемония входа в церковь с принятием благословения у патриарха. Начались шумные поездки с попойками в Немецкую слободу. Начались тогда же, но потом в течении десятилетий, повторялись и развивались кощунственные игры во "всеплутейший, сумасброднейший и всепьянейший собор князя Иоанникиты, патриарха Пресбургскаго, Яузского и всего Кукуя". Тут был и конклав их 12 кардиналов, епископов, архимандритов, попов, дьяконов и т. д. Числом до 200 человек. Сам Петр играл роль дьякона. "Их прозвища, – писал Ключевский, – никогда не появятся в печати при каком бы то ни было цензурном уставе". Вся эта "орава" демонстративно, поездом на 80 санях, катилась по Москве в гости к еретикам-немцам. Секретарь австрийского посольства И.Корб, описывая одну из таких комедий якобы посвящения новопостроенного Лефортова дворца богу Вакху, как жрец благословлял народ двумя табачными чубуками, связанными крестом, от себя добавляет: "Кто бы мог подумать, что изображение креста, драгоценнейшего символа нашего спасения, могло служить игрушкой". Ось таким "православним" був Петро I.

Але повернемося до чину анафемування. Головну проповідь на прокляття Івана Мазепи виголосив протопоп Новгород-Сіверський Афанасій Заруцький, вихованець Києво-Могилянської академії, давній панегірист ясновельможного пана Гетьмана: "...сказывал казанье о прежде бивших изменниках пространно...". Протопоп не даремно вислужувався перед Петром I. Того ж таки місяця листопада він просить у російського царя надати йому маєтності мазепинця Івана Бистрицького у своє володіння: "Пресветлейшему Непобедимейшему Августейшему Великому Государю Царю и Великому Князю Петру Алексеевичу... недостойный богомолец Афанасий Заруцкий, протопоп новгородский, бьет чолом... Во еже убо бы удобие возмогл маестат Вашего Царского Пресветлого Величества возпрославити на позосталые добра зменика Вашего Царского Пресветлаго Владичества Ивана Бистрицкого бю чолом...". Так почали ділити маєтки тих, хто підтримував Мазепу в його щиросердих намірах визволити Україну з-під московського ярма. Історик Дмитро Дорошенко з цього приводу зазначає таке: "Усі маєтності мазепинців були оповіщені сконфіскованими й роздавалися тим, хто своєю появою в ставці царя заявив свою вірність. Нагороджувалися і такі, хто зробив донос на когось, що він є таємний або явний прихильник Мазепи. Це довело до справжньої оргії доносів: усе, що було найгіршого в українському суспільстві, виплило тепер наверх і старалося використати момент, щоб збагатитись або зробити службову кар'єру. Серед українського громадянства були посіяні зерна страшної деморалізації, яка довгі десятки років потім давала себе відчувати. Не тільки самі українці, які в слушний момент зуміли засвідчити свою "вірність", діставали царські подарунки з запасу сконфіскованих маєтків; московські генерали й міністри: Меньшіков, Головкін, Долгоруков, Шафіров, Шереметєв, усі ці відомі сподвижники царя Петра поробились українськими поміщиками, діставши великі земельні лятифундії".

Того ж таки 12 листопада 1708 року царський маніфест оголосив Мазепу "богоотступным изменником", з посланням до вірних звернулися три українські ієрархи. Немає жодного сумніву, що навіть ці окружні листи українського єпископату були звичайнісіньким диктатом царської канцелярії.

Далі буде.

Продовження. Початок у числах 14, 15. 16.

ДАТА

ПРИСУТНІСТЬ ГЕНІЯ

Національному музею Тараса Шевченка – 60

24 квітня Національний музей Тараса Шевченка відзначив своє шістдесятиліття. Звісно, історія музею насправді набагато давніша – проте саме в цей день 60 років тому відкрилася експозиція в Києві на бульварі Шевченка, 12, себто там, де музей працює й нині.



Іван АНДРУСЯК

Сама історія музею почалася невдовзі після смерті Тараса Шевченка, в серпні 1861 року, коли українська громада Петербурга започаткувала Шевченківську колекцію, щоб зберегти безцінну творчу спадщину великого поета й художника для майбутніх поколінь. Про це читаємо в спогадах Зосима Недоборовського: "Після смерті Тараса Шевченка квартиру, яку він займав в Академії мистецтв, було опечатано, і після похорону, через деякий час, я одержав офіційне запрошення від поліції, як домовласник, бути присутнім при описуванні його майна, а Григорій Миколайович Честахівський – для оцінки художніх творів, що залишилися після небіжчика". Оцінили все в 50 рублів 15 копійок сріблом. Відтак на квартирі в поетового друга Михайла Лазаревського пройшли кілька аукціонів, на яких усе Шевченкове майно викупили передовсім найближчі друзі. Кошти переказали родичам Шевченка як спадкоємцям, а меморіальні речі опинилися здебільшого в руках тих, хто знав їм справжню (а не в грошовому вимірі) ціну й уже тоді плекав надію на музей. Причому переважна більшість колекції сконцентрувалася у Василя Васильовича Тарновського.

Про подальшу долю цих безцінних експонатів розповідає відомий музеєзнавець Микола Біляшівський: "Я вивчав насамперед історію нашого старого музею – Київського художньо-промислового і наукового музею імені імператора Миколи II, як він до 1917 року називався. Мій дід, Біляшівський Микола Федотович, працював його директором у 1902–23 роках. Цей музей за доби української незалежності початку XX ст. претендувався на Український національний музей, в будинку якого було створено Державний герб України, – і це не збіг обставин, а напрочуд символічна закономірність. Бо перший загальноприступний київський міський музей від початку показував світ отієї старої української цивілізації, яка неспростовно свідчить, що Україна має свою долю в Історії. Як писав Костомаров, Шевченко відкрив льох, де було зачинено українську історію. І звідти повіяло спогадами про давні цивілізації і прадавність українства. А Шевченко, до речі, був ще й тим, хто безпосередньо спричинився до створення в Києві центральних музеїв нашої країни. Адже Василь Васильович Тарновський, під колекцію українських старожитностей якого колись і створювали перший загальноміський київський музей, почав збирати їх ще за життя поета під упливом його поезії та особистого знайомства з ним. І саме у старому музеї 1911 р. з художнього відділу почав формуватись окремий відділ Тараса Шевченка. 1911 р. відзначали 50-ті роковини від дня смерті Шевченка. Це був такий момент, коли доводилося рахуватись із більшою свободою, яка настала після 1905 року. Виходили українські газети, з'являлися українські громадські організації. І, звісно, люди виявляли свою любов до великого поета й художника. У березні-травні 1911 року в музеї відбулася виставка до цієї пам'ятної дати. Її робили мій дід, Д.М.Щербаківський і В.С.Кульженко – видатний видавець, який прославив Київ своїми чудовими фотографіями, так досі й не зібраними й не виданими належно. Василь Степанович був офіційним організатором виставки, і тільки завдяки його авторитету як видатного підприємця і мецената влада змушена була дозволити її проведення. Усі інші заходи до пам'ятної дати поліційно-чорносотенна київська влада задушила. І ось на цю Шевченківську виставку 1911 р. в Києві меценати надавали твори великого митця зі своїх приватних колекцій, а по завершенні виставки багато хто подарував їх музеєві".

Відтак колекція Тарновського зберігалася в Чернігові; згодом у Всеукраїнському літературному музеї в Харкові відкрили галерею художніх творів Шевченка, а 1941 року в Києві створили Центральний державний музей Т.Г.Шевченка, який тоді розмістився в Маріїнському палаці. Проте ненадового – почалася війна, експонати евакуювали до Новосибірська, де 1943 року нарешті харківську й київську колекції об'єднали. А вже по війні безцінна колекція повернулася до Києва, й 24 квітня 1949 року було відкрито експозицію тоді Державного, а нині – Національного музею Тараса Шевченка. Почавшись із колекції В.В.Тарновського, нині музей зберігає понад 85 тисяч експонатів, з яких основного фонду – 32 тисячі! Мало того: нині Національний музей Тараса Шевченка – один із ключових культурних центрів української столиці.

До 60-річчя музейники підготували киянам та гостям міста унікальний подарунок – максимально повну виставку Шевченкових меморій, які вперше зібрані в одній залі. Виставка справляє напрочуд щемке для українського серця враження – адже склали її особисті речі великого поета й художника: одяг, годинник, світлини, книги, письмове приладдя... Особливе враження справляє мольберт, пензлі, різці й фарби, які, здається, ще пам'ятають доторки Тарасових пальців... Кожного українця, для якого ім'я Шевченка дуже й дуже багато важить, це не може не розчулювати. Тут немов відчуваєш Шевченкову енергетику, немов бачиш перед собою цю дивовижну людину, якій силою свого генія судилося стати виразником дум, страждань, надій, інтелекту, сили духу цілої Нації!

Приходьте – і ви теж матимете змогу пережити ці унікальні відчуття. Виставка триватиме до 31 травня, а музей працює щодня, крім понеділка, з 10.00 до 18.00. Ціна вхідного квитка для дорослих – 5 грн, для дітей – 2 грн.

ДИКУНСТВО!

ВІДРИЖКА СТАЛІНІЗМУ

У Донецьку починаються політичні репресії?

Станіслав ФЕДОРЧУК

Донецькі міліціонери розшукують та допитують студентів Донецького національного університету за підпис щодо надання вишу імені Василя Стуса. Нагадаю, що ця історія почалася наприкінці 2008 року, коли група колишніх та нинішніх студентів виступили з такою ініціативою ("Нація і держава" писала про це). Привід: 50-та річниця закінчення Василем Стусом донецького вишу. Так розпочалося обговорення питання в стінах університету. Першими опонентами студентів стали голова Донецької ОДА Володимир Логвиненко та голова Донецької обласної ради, які виступили на спільній прес-конференції проти імені Василя Стуса, мотивуючи це якимсь "імовірним протистоянням".

Адміністрація ДонНУ зберігала повне мовчання навіть після того, як одночасно з міністром освіти та науки Іваном Вакарчуком отримала листи від ініціативної групи. Відповідь від міністра з проханням розглянути ініціативу студентів надійшла за декілька днів. Та це нічого не змінило – мовчанка тривала. І лише коли через півтора місяці від моменту написання листа ректору ДонНУ студенти провели прес-конференцію в "Укрінформі" за участі сина поета Дмитра Стуса і звернулися до Президента України з проханням допомогти з початком діалогу з адміністрацією ВНЗ, почалися дивні речі. У ситуацію в терміновому порядку втрутилися депутати Верховної Ради, які запропонували надати вишу ім'я колишнього першого секретаря Донецького обкому компартії Володимира Дегтярьова на противагу Василю Стусу. Поспіхом були проведені збори трудових колективів університету, на які навіть не запрошували представників ініціативної студентської групи, що домагалася імені Василя Стуса.

Ба більше, в університеті розпочалася кампанія з дискредитації поета. Під час зборів студентського профкому та органів студентського самоврядування наперед підготовлені промовці оповідали про "антисемітизм та русофобію" Василя Стуса, про те, що "сьогодні п'ята колона укронацистів назве ДонНУ іменем Василя Стуса, а завтра вони будуть саджати росіян та євреїв".

Для закріплення ефекту керівництвом ДонНУ були викликані депутати Верховної Ради Катерина Самойлик та Олена Бондаренко, авторка ідеї надання вишу імені секретаря Донецького обкому партії.

А вже на початку квітня адміністрація Донецького національного університету звернулася до прокуратури з проханням перевірити підписи студентів, які підтримали ідею надання університету імені Василя Стуса. Прохання супроводжувалося ксерокопією факсового листа з частиною підписних листів, які були раніше надіслані гуманітарному віце-прем'єру Івану Васюнику (!).

Цікаво, що "юридичною підставою" для початку слідчих дій з боку міліціонерів стало посилання на статтю... Кримінального кодексу України "Підроблення документів, печаток, штампів та бланків, їх збут, використання підроблених документів".

Як проходять так звані слідчі дії, розказали студентки другого курсу вишу Юлія Діденко та Юлія Чапля, яким "випала честь" поспілкуватися з міліціонером на ім'я Віталій Марков:

"Спочатку нас викликали через чергового на першому поверсі студентського гуртожитку до директора студмістечка. Там побачили чоловіка, який відрекомендувався "представником міліції". Однак жодного посвідчення не показував. Почав розмову наступально: "Зізнавайтеся по-доброму, бо гірше буде". Ми спитали, в чому власне зізнаватися? Він пояснив, що наші підписи "за" Василя Стуса є підробленими. Коли ми сказали, що готові ще раз поставити підпис під зверненням про надання університету імені Василя Стуса, він заявив, що "Стус – це те саме, що і Бандера, і Гітлер". Він повідомив також, що ректор Донецького національного університету проти цієї ідеї, і це головне. Натомість, як виявилося, у нього є власна ідея щодо найменування вишу – ДонНУ імені Володимира Путіна. За його словами, Донбас є частиною Росії, і він сподівається, що невдовзі він офіційно перейде до Росії. Ми показали йому на його нарукавний шеврон, на якому написано "Україна" і спитали: чи він розуміє, що представляє саме цю державу? Натомість він сказав, що представники громадської організації "Поштовх", які також збирали підписи за Василя Стуса, це "гнилі люди". А дізнавшись, що одна з нас прописана в місті Шахтарську, здивовано вимовив: "як людина, яка мешкає в Донбасі, може бути за "бандерщину". Він намагався нас переконати, що всі підписи, які зібрані в ДонНУ за надання імені Василя Стуса, є підробленими, і він в цьому впевнений. Слідчий сказав, що йому соромно за філологічний та історичний факультети, де більшість студентів, за його даними, стали підписантами звернення. Розмова з міліціонером тривала близько години. Ним було складено документ, який ми уважно прочитали та підписали, в якому написано, що ми дійсно поставили свої підписи за надання ДонНУ імені Василя Стуса".

Очевидно, що місцева політична еліта так і не спромоглася полишити власну совковість. Як і в 1938–39-х, адміністрація Донецького національного університету в 2009 розбирається з "інакодумцями".

Переслідування студентів за власні переконання, яке відбувається нині в Донецьку, повертає країну в епоху злочинного тоталітаризму. Режиму, на совісті якого мільйонні жертви.

Донецьк

Наступне число "Нації і держави" вийде 12 травня.

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник Степан Брацюнь

Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк,

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua

Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видрукувано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення №
Наклад 7 000примірників
Ціна договірна

Реклама приймається тільки від національного товаровиробника. За достовірність реклами редакція відповідальності не несе.
Відповідальність за достовірність фактів несе автор. Редакція не завжди поділяє точку зору автора. Редакція залишає за собою право редагувати і скорочувати матеріали.
Рукописи не рецензуються і не повертаються. Листування лише на сторінках газети.

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9